

Richard Wagner:

**Walthers Prissang
af Op. „Mestersangerne i Nürnberg“.**

Morgenen spredte sit Rosenskær,
en kølig Luft,
en liflig Duft,
en Glans fraoven
vakte Skoven,
en Have vinked mig nær.
Et Træ med gyldne Frugter paa
mit Øje henrykt skued,
jeg følte saligt Hjertet slaa,
de røde Straaler lued,
en dejlig Kvinde stod
ved Træets Fod,
Eva i Paradis!
Sagtelig bruste
den dæmrende Nat;
en Høj jeg saa'
blandt Blomster smaa,
en ensom Kilde,
tyst og stille
flød hen i det dunkle Krat.
Jeg sank i salig Digter-Drøm!
Mig Træets Grene vinked,
og sagte risled Kildens Strøm,
og Nattens Stjerner blinked,
da væded mig med helligt Vand
ved Kildens Rand
min Muse fra Parnas!
Salige Blund,
da Lykkens favre Krans jeg vandt,
mit Paradis, min Blomsterlund
i vaagen Drøm
jeg atter fandt!
Salige Stund,
da henrykt mit Øje saa, jeg drømte sandt.
Den Himmelbaarne,
min Sjæls Udkaarne,
min Muse var mig jo huld!
Hun smilte elskovsfuld,
og aabned mig sin Favn,
da fandt jeg Lykkens Havn,
da vandt jeg Livets Krone
ved Sangens Sejerstone:
Parnas og Paradis!